

yoksullukta veya aşırı yoksullukta yaşıyor; birçoğunun suya, doktorlara vs. erişimi yok. Bunlar; sürekli alıntı yapılan az gelişmiş, yani ülkelerin ve ekonomilerinin adeta doğal, fazlasıyla yavaş gelişmesinin bir sonucu değildir. Bunlar sömürü tarihi ve kapitalist dünya sisteminin bağlamında bırakılmalıdır. Büyük sanayi devletleri ve onların uluslararası organizasyonları, örneğin Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası ya da Dünya Ticaret Örgütü, bu aşırı eşitsizlik durumuna istikrar verilmesini ve kötüleştirilmesini sağlamaya çalışıyor. Örneğin Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası tarafından yapısal uyum programları yapılır. Bu yapısal uyum programları "Üçüncü Dünya ülkelerinin (milli) ekonomi politikasını neoliberal yönetmeye zorluyor; demek ki özelleştirme ilkesine, liberalleştirilmesine ve düzenlenmenin kaldırılmasına yönelik. Bunları yapmazlarsa onlara sağ kalmak için önemli krediler verilmez. Bu feci sosyal sonuçları ortaya çıkarıyor: kitlesel yoksulluk, büyüyen eşitsizlik ve sosyal çöküş. Bolivia'daki Cochabamba bölgesindeki, Dünya Bankası su sübvansiyonunun kaldırılmasını önerdikten sonraki su sevkiyatının özelleştirilmesi aşırı bir örnek ve aynı zamanda da başarılı direniş için bir örnektir. Sonuç olarak fiyatlar %35 hatta %300 arttılar. Ama aylarca 100 000 protestocuyla mücadele ederek su sevkiyatı yasaasının kaldırılmasını zorladı. Yapısal uyum programlarının fena sonuçlarının başka örnekleri de mesela El Salvador'daki Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankasının önerdiği elektrik sevkiyatının özelleştirilmesinden sonraki dramatik geçim masraflarının artırılması veya Zimbabve'deki yapısal uyum programlarıyla ilgili sağlık masraflarının azaltıldığı için olan nüfusun tıp sevkiyatının aşırı kötüleşmesi; ya da Jamaika'daki Uluslararası Para Fonu tarafından önerdiği eğitim masraflarının azaltmasından (%40) sonraki kötüleştirilmi eğitim sevkiyatı. Yapısal uyum programlarının kabul ettirilmesi sadece "Üçüncü Dünya" ülkelerinin devasa borç kapanları için mümkündür. Bu durum Dünya Ticaret Örgütü'nün serbest ticaret politikası tarafından kötüleştiriliyor. Bu politikanın sonucu olarak örneğin yerli tarım üreticilerinin birden kapitalist merkezlerden piyasaya gelen ürünlerle rekabet edememeleridir.

"Sınırlar ülkeler arasında değil, alt ve üst arasında." Karl Liebknecht, o zamanlarda bunun; ne alman işçi sınıfının çıkarına ne de mesela Fransa işçilerinin çıkarına olmadığını, milletlerin kıyasıya kapitalist rekabetinin bir sonucu ve millî kapitalin çıkarına olduğunu söylemek istemişti. Bu perspektif bugün de eskisi gibi geçerli. "Birinci Dünya"nın "Üçüncü Dünya"yı sömürsü, Avrupa'daki birçok nüfus gruplarının sistemce sosyal dışlanması aynı mantığın sonucu oluyor. Ayrıca sadece küresel Kuzey ülkeleri değil, "Üçüncü Dünya" ülkeleri de sınıflara göre yapılandırılmıştır. Bu durumda yerli seçkin sınıfları sadece iktidarda kalabilir çünkü, (sömürü zamanındaki gibi) zengin sanayi ülkeleri onları destekliyor – mülteci organizasyonları buna ihanetçi işbirliği diyor. Ama küresel Kuzey ve Güney arasındaki sınır da - Alman "Abschiebelager"lerin ("sınırdışı etme hapishaneleri") çitleri boyunca görülebildiği gibi - küresel Kuzey toplumları insanların hayatlarını fenalaştırıyor.

Avrupa'nın dış sınırı, Oldenburg ve Blankenburg'un arasından geçiyor

AB'nin kaçış savunmasının politikası da bununla bağlantılı oluyor. Mülteci selinden korunmak ve sadece sınırların korunması için milyonlarca euro ayrılıyor. AB'nin dışındaki insanların düşmanı bu politika, kısmen direkt AB parasıyla ödeniyor. Ceuta ve Melilla'nın dramaları, Kanarya Adaları'nın yakınlarında boğularak ölen insanlar ("boat people") ve Cezayir'in çölünde terk edilen mülteciler, sorunun sadece basın tarafından gösterilen küçük bir parçası. Avrupa ülkeleri, müttefik olmayan transit ülkelerini ekonomik yaptırımlarla tehdit ederek bundan siyaseten sorumlu. Gerçek sorun aslında, dünyayı servete ve yoksulluğa bölüştüren ve ayrıca birçok "Üçüncü Dünya" ülkesinin siyasi felaketlerinden sorumlu olan küresel ekonomik sistem. Bu yapısal eşitsizlikten dolayı bir insanın hareket özgürlüğü pasaportuna bağlı.

Kendisini humanizmin beşiği olarak öven Avrupa'nın en azından siyasi mültecilerini koruduğunu tahmin edildirdi. Ancak, fiilen en geç 90'lardan beri Avrupa'da iltica kaldırılmıştır. Örneğin Almanya'daki "Annerkennungsquote" ("iltica tanıma kotası") %0,9 olarak çok aydınlatıcı. Bir taraftan iltica için başvuran insanların Avrupa'ya girmesi sınır kontrolleriyle neredeyse tamamen engelleniyor. Diğer taraftan, buna rağmen girebilenlerin "haklı kaçış nedenleri"ni kanıtlaması önleniyor ya da düzenlemeler (örneğin "Drittstaatenregelung" - "güvenli üçüncü ülke düzenlemesi") nedeniyle acil "Abschiebung" ("sınırdışı etme") tehdidiyle yüz yüze bulunuyor. Bir insanın Avrupa'ya gelip gelememesi işgücünün değerlendirilip olup olmadığına göre kararlaştırılıyor.

Göçmenlik sadece yıkma, işkence ve soykırımlardan bir kaçış değildir; göçmenlik aynı zamanda da bir hareket, küresel iktidar ilişkilerine karşı bir protesto ve daha iyi bir hayat arayışıdır. Göçmenler kenar mahallelerden sınırlı merkezlere gelecek propaganda edilen özgür mal ve kapital akımı ilkesine uymayan "Avrupa kale"sinin korunma önlemlerini baltalıyor. O bakımdan göçmenlik mevcut koşulları sorgulayabilen sosyal bir harekettir. Diğer taraftan (belgesiz) mültecilerin ve göçmenlerin devletin düzenleme çabalarını baltalayan günlük yaşamı otomatik olarak mevcut koşullarla çelişki içinde bulunuyor. Çünkü bu tür hayat organizasyonunun modelleri de bütünleştirilebilir: örneğin illegalleştirilmiş çalışma, özgürleşme mücadeleden bambaşka bir şeydir. Tersine daha çok küresel, sosyal eşitsizliğin bir uzamasıdır - somut olarak: yapısal sosyal ihraç. Mültecilerin ve göçmenlerin kurtulma stratejilerinin çoğunlukla politik bir ifadesi olmadığı halde (bu defalarca o kadar kolay olmazdı) sürekli mevcut düzeni iddia ediyor. Sadece var olmaları Avrupa toplumlarını devamlı değiştiriyor. Demek ki göçmenlik pekalâ sosyal harekettir – ona rağmen tabii ki onlar niteliği gereği göklere çıkarılmamalıdır.

Dolayısıyla geçen on yıllarda Avrupa'da pek çok direniş oldu; örneğin geçen sonbaharda Oldenburg'da. Mülteciler yıllarca kendi pişirme olanakları, ilçesinden çıkma hakkı ve iş izni olmadan, ayda en fazla 38€ nakit parayla vs. Oldenburg'dan 7km. uzakta olan "Einreiselager" / "Ausreiselager"de ("yurtdışı giriş/yurtdışından çıkış kampı") tutuluyor. Ekim

"Sınırlar ülkeler arasında değil, alt ve üst arasında."

2006'da ZAAB Blankenburg'un yaklaşık 200 sakini, 4 hafta boyunca kantin yemeğini ve "1Euro'luk-ış"lerini ("Ein-Euro-Jobs") boykot etmeye ve böylece de hayat koşullarına karşı mücadele etmeye karar vermişlerdi. Blankenburg kampının dış şubesi Bramsche/Hesepe "Abschiebelager"de de ("sınırdışı etme kampı") birçok protesto bir de iki haftalık bir kantin grevi yapıldı. Bu mücadele şimdi başka araçlarla devam ettiriliyor. Bu mücadele genel olarak aşığılama, izolasyon ve sosyal ihraç durumuna yöneliktir ve - en azından perspektif olarak – örneğin yemeğin iyileştirilmesiyle kısıtlanmış değildir. Tersine bu mücadele Alman ve Avrupa kamp sistemlerinin kaldırılmasını gaye ediniyor. (We don't want just a cake, we want the whole fucking bakery. – "Sadece bir pasta istemiyoruz, bütün lanet olası fırını istiyoruz.")

O yüzden bu mücadele de bütün Avrupa'daki "Bleiberecht" ("Kalma hakkı") için edilen mücadelelerin bir parçasıdır. Almanya'da aktif olan başka göçmen grupları bu bağlamda burada da geçerli olan parolayı oluşturmuşlardır: "Biz buradayız çünkü siz bizim ülkelerimizi yıkıyorsunuz" ("Wir sind hier, weil ihr unsere Länder zerstört"). Karawane birliği yıllardır bu konu hakkında çalışıyor. Bu nedenle de Karawane, göçmenlerin ve mültecilerin hakları için G8'e gidecek bir kafıyla Blankenburg'daki protestoları desteklediğini gösterip beraber sokağa çıkmak için Oldenburg'a gelecek. Ayrıca kuzey ve doğu Almanya'dan gelen mülteci organizasyonlarının katıldığı NoLagerNetzwerk te ("Mülteci Kamplara Karşı Birliği") gelecek ve yıllardır Brandenburg'da farklı kamplarda direniş organize eden "Flüchtlingsinitiative Brandenburg" da ("Brandenburg'daki Mülteci Girişimi") gelecek. Mesela FIB ("Brandenburg'daki Mülteci Girişimi" - "Flüchtlingsinitiative Brandenburg") Brandenburg'daki ırkçı kupon sisteminin kaldırılmasına önemli katkıda bulundu.

Alt ve üst arasındaki sınır

Son olarak (reel) sosyalist devletlerin çöküşünden beri kapitalist toplum kendisini tek mümkün olan toplum olarak tanımlamaya çalışıyor. Devlet, en azından iş ilişkileri konusunda gittikçe kendisini daha çok geri çekiyor (daha çok devlet müdahalesi için propaganda yapmak istemeden) ve piyasa insanların hayatını daha çok belirlemeyi kendine görev ediniyor. Çoğu insan hayatlarını sınırlayan zorunlulukların değiştirilemediğini düşünüyor. Fiyat ve normal değişimler (örneğin kendilerinin iş gücünü satarak) için bu zorunluluklar koşulların zorlaması gibi görünüyor.

Böylece Avrupa'daki insanların neden geçen yılların değişimlerinin çoğunluğuna katlandıklarını anlayabiliriz. Sadece "Hartz" veya "Agenda 2010"dan beri Almanya'nın sosyal politikası, sosyal sistemin ve çetin mücadelelerle kazanılmış hakların kaldırılmasına yönelik değil. Gittikçe

daha çok insan "normal" iş ilişkilerinde değil, son derece güvensiz iş ilişkilerinde çalışıyor.

Posta piyasasının liberalleşmesi riskleşme süreci için bir örnektir. Somut olarak bu da Oldenburg'da görülebilir. Resmi olarak 01.01.2008'de başlayacak. Fiilen, birkaç dolap ve hileyle zaten çoktan beri yer almakta. Kısa zamanda yoktan var edilen özel mektup hizmetleri Deutsche Post'tan %20-70 düşük maaş ödüyor. Toplu iş sözleşmeleri yok, sendikal organizasyon hemen hemen yok ve sadece çok az kolektif mekanizma olarak işçileri ayrı patrona karşı destekleyen işçi temsilciliği olan işletmeler var. Birçok işçi sadece talep edildiğinde çalıştırılıyor. Böylece patron masraflarını azaltıyor ve işçilerin aralıksız güvensizlikte yaşamak zorunda kalıyor. İşçilerin ihbarsız işten çıkarmaya karşı güvencesi, hastalık durumunda ücret almaya devam etmesi ve ücretli izni yok. Oldenburg'daki özel bir posta hizmetinde iki yıllık mücadelelerden sonra, angaje sendika görevlilerinin yardımıyla bir işçi temsilciliği kabul ettirilebildi. Patron zorunlu olarak işçilerin haklarına uyulması hususunda birkaç taviz verdi. İşletmede bu haklar ve hakların kabul ettirilmesinin olanakları hakkında bilgi veriliyor. Kolektif menfaat temsilciliğinin anlamı ve olanakları hakkında tartışma süreçleri çalıştırıldı ve çalıştırılıyor.

Bu sadece küçük bir örnektir; ama Avrupa'nın her yerinde risk artışına karşı mücadele ediliyor. Avrupa Marşlarına, mücadeleleri sosyal eşitsizliğe ve "gereksiz" olanların yapısal sosyal ihracına karşı olan farklı gruplar katılıyor. Gittikçe daha çok insan riskli iş ve hayat koşullarıyla becermek zorunda olduğu durumu eleştiriyor. Oturma yerinin, suyun, tıp sevkiyatının ve eğitimin özelleşmesi için nüfusun büyük parçaları dışarda bırakılıyor. „Euromarsch“ ile beraber „sans papier“ler („belgesizler“) de gelecek. 1997'deki bir sürü kilise işgallerinden beri bu "illegal göçmenlerin" adı geçen organizasyonları dikkati çekiyor. Oluşmasından beri "sadece" göçmenliğe davranışlarını değil, sosyal ilişkilerini de sorgulayan organizasyon ve sendikalarla beraber çalışıyor. O yüzden de özellikle "sans papier"lerin hikayesi, Mayıs'ın sonunda Oldenburg'daki bizim ortak direniş hedeflerimizin iyi bir örneği. Riskli çalıştırılanlar, işsizler, evsiz barksızlar ve belgesiz insanlar G8'e gidecek turu organize ediyor ve Oldenburg'da anti-ırkçı hareketlerle buluşacak.

Sınırsız direniş

26 ve 29 Mayıs tarihleri arasında Oldenburg'da farklılıklara rağmen ortak bir ümit bulmu^o olan farklı gruplar buluşup beraber sokağa çıkacaklar. Bunun nedeni Heiligendamm'da (Rostock'a yakın) 6 ve 8 Haziran tarihleri arasında olacak olan kendisini dünyanın en güçlü ve zengin 8 ülkesi olarak adlandıran hükümet başkanlarının G8 zirvesidir. Bu hükümet başkanları toplumlara fakir ve zenginlere, güçlü ve güçsüzlere bölüştüren küresel bir politikayı temsil ediyor. Biz; zirveyi küresel egemen koşulların simgesi olarak kullanmak, mevcut koşulları eleştirmek ve alternatifler hakkında tartışmaları topluma götürmek istiyoruz. Demek ki G8 zirvesi bir nedendir ama onun dışında ortak direniş bizim hedefimizdir. Çünkü bütün grupların sosyal ihracı mevcut koşullar için oluyor. O yüzden anti-ırkçı politika her zaman küresel bir de Avrupa'daki sosyal çelişkiyi göz önüne almalı; yoksa hedefini kaçırır ve toplumsal bağlantıyı anlamadan sadece insan haklarına uyulmadığı için üzgün olabilir. Avrupa belgeli insanların sosyal hareketleri milliyetçi veya kör olmadan küresel sosyal çelişkileri ve Avrupa'daki yapısal ırkçı ihracı görmezlikten gelemez. Ne de olsa sadece uluslararasılık, ilke olarak özgürleşme politikasının bir şartı değildir; göçmenlik te bugünkü toplumun temel bir parçası oldu ve böylece göçmenlik sosyal hareketin de temellerinden birini oluşturabilir.

Oldenburg'da da mücadelelerin ilk bağlantıları oldu. Mesela Mart 2007 ALSO ve "antirassistisches Plenum" ("anti ırkçılık toplantısı") Oldenburg/Blankenburg'da ücretsiz otobüs kullanımı için ortak bir kampanya organize etmişlerdi. Çünkü ezilen grupların stratejik ayrımlanmasını kaldırmak için cesaretliyse, mevcut koşullar bocalamaya başlayabilir. Demek ki ortak bir direniş için birle^omek bizim hedefimizdir.

Bugün, yoksulluk ve sosyal eşitsizlik korkunç ve devasa bir ölçüde vardır ve üretilen servet az insanın elindedir. Devletler, "gereksiz" olanlara savaş ilan ederek yoksullukla savaşıyor. Savaşa ve mevcut koşullara karşı savaş!

**E^oit haklar herkes için!
Küresel hareket özgürlüğü!
Herkes için her^oey ücretsiz olsun!**

Oldenburg'daki G8'e Karşı Kervan Birliğinden

Biz kimiz...

Biz çe^oitli anti-ırkçı, özerk, feminist, eşsiz ve sendikal gruplar ve bireylerden oluşturulmuş bir birliğiz; bölgesel ve bölgelerüstü bağlantılarda çalışıyoruz. Grubumuzun bazıları özel ırkçı yasalar ve sosyal ihrac uygulaması tarafından etkileniyor, bazıları değil. Beraber herkesin kendi kaderini belirleme hakkı için mücadele etmek istiyoruz. İnsanların haklarının kaldırılmasının, ihracının ve sömürsünün bütün biçimlerini protesto ediyoruz.

İletişim:
Antiraplenum Oldenburg/Blankenburg
c/o Alhambra
Hermanstraße 83
26135 Oldenburg
www.alhambra.de/karawanen
antira-ol@gmx.de

Bağış hesabı:
Arbeitskreis Dritte Welt e.V.
Hesap numarası: 015 131337
Banka kodu: 28050100, LZ0
Kullanım amacı: Karawanen

www.alhambra.de/karawanen

**demo | 28-05-07
16.30 h | bahnhof | oldenburg**

26 ve 29 Mayıs tarihleri arasında farklı mülteci organizasyonları, "Mülteci Ve Göçmenlerin Haklarının Kervanı" ("Karawane für die Rechte der Flüchtlinge und MigrantInnen"), "İşsizliğe, Riskli İşlere ve Sosyal İhraca Karşı Avrupa Marşları" ("Europäische Marsche gegen Erwerbslosigkeit, prekäre Beschäftigung und soziale Ausgrenzung") ve başka çeşitli anti-ırkçı, feminist, özerk, işsiz ve sendikal gruplar beraber sokağa çıkıp ortak direniş ümidi hakkında tartışmak için Oldenburg'a gelecek.

İyi nedenler olmadan kapitalizmin ele^otirisi hakkında konuşulmuyor artık. Bugünkü toplum hiçbir zaman olmadığı kadar yoksulluk ve açlık üretiyor. Çünkü modernleşme veya küreselleşme asla masum değildir; tersine, çok şiddetli süreçler konusudur. Bu süreçler insanların gittikçe daha çok değerlendirilebilirliklerine indiriyor ve bir insan sadece üretildiği değere göre değerlendiriliyor. Bu yüzden kapitalizmde "normal" sömürülenlerin dışında kalan "gereksiz" ve "yersiz" görülenler de var: işsizler, mülteciler, evsiz-barksızlar. "Gereksiz" olanlara sosyal ihracın sertliği tamamıyla hissettiriliyor.

Almanya'da "normal" sömürülenlerin koşulları gittikçe daha kötü oluyor. Geçen yıllar uzun süren çetin mücadelelerle kazanılmış haklar, gittikçe daha çok geri alınıyor. Örneğin "Kündigungsschutz" (ihbarsız işten çıkarmaya karşı güvence), sağlık güvencesi vs. Giderek i^o ilikilerinin son derece güvensiz olduğu ve maaşların geçinmek için yetmediği sektörler oluşuyor. Giderek insanlar sınırsız kapital ihtiyaçlara tabi kalıp, mesela çalışma saatleri konusunda daha "esnek" olmak zorunda kalıyorlar. Aynı zamanda birçok i^ote çalışmak, oturduğu yeri değiştirmek veya çok farklı iş sektörlerinde çalışmak normalleştiriliyor. Resmî dairelerin (örneğin "Arge") eziyetlerinden kaçınmak için; işsizlikten çıkmak isteyenler geleneksel i^o ilikilerinden daha da aşırı, onur kırıcı, sömürücü, geçici iş firmaları için çalışıyorlar. Bu hak kaldırmanın dışında da baştan beri haksız olan bir grup var: tahminlere göre Almanya'da bir milyondan fazla insan illegalleştirilmiş olarak yaşıyor. Demek ki onların belgeleri yok ve böylece de savunmasız olarak iş piyasasının eline düşmüş oluyorlar. Bu i^oçiler, bu arada Avrupa i^o piyasasının önemli bir parçası oldular. Tabii ki bu illegalleştirme sanayicilerin çıkarına çünkü "maaş dampingi" yapıp sosyal haklarının birçoğundan vazgeçilebilir. Böylece dizginsiz sömürüye karşı protestolar hemen hemen hariç kılınır.

Bu, bütün dünyada olan toplumsal gelişme için insanlar gittikçe piyasasının şiddetli zorunluluklarına daha tabi kılınıyor. "Birinci Dünya"nın "Üçüncü Dünya"yı sömürsü de kötüleştiriliyor (aslına "Birinci" ve "Üçüncü Dünya" adına geçen). "Üçüncü Dünya" ülkelerinin piyasadaki görevi farklı: daha ucuz üretim yapabilmek için belirli üretim sektörleri oraya veriliyor. Bu ülkeler kâr edemediği hammaddeleri i^oliyor vs. Dünya insanların çoğunluğu